

Geacht bestuur,

Ik ben momenteel op vakantie, in Frankrijk. Dat kan eindelijk weer. En daarom heb ik eigenlijk geen zin om me met VONKC-zaken bezig te houden. Maar de ontrading door het bestuur van het door Maarten Tamsma ingediende agendapunt schoot bij mij in het verkeerde keelgat. Dus toch maar dit bericht.

Dat de stijl van de indiener niet in de smaak valt, kan ik me nog wel voorstellen. Zelf zou ik waarschijnlijk ook voor een andere presentatie kiezen. Maar dat doet niets af aan de inhoud van de boodschap. Ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat ons huidige bestuur maar slecht met kritiek kan omgaan en die niet serieus neemt en van zich af laat glijden. Deze handelwijze druist in tegen mijn geloof in en hechting aan democratische waarden. Daaronder valt ook het blokkeren van informatie aan alle leden, wanneer die het bestuur niet welgevallig is. Het brede karakter van VONKC kan misschien in bepaalde gevallen een voordeel zijn, er kleven ook bezwaren aan. Een daarvan is dat het moeilijk wordt slagvaardig op te treden, wanneer de belangen van leden uit verschillende disciplines uiteen lopen.

Van Maarten Tamsma weet ik dat hij, met anderen, aan de wieg heeft gestaan aan realisering van de examens in de beeldende vakken. Van hem heb ik geleerd hoe ik de emancipatie van mijn vak van de grond moest krijgen. Dankzij hem is mij dat gelukt op twee scholen. Gelijktelling in de overgangsnormen en examens op mavo, havo en vwo. En ik zal vast niet de enige docent geweest zijn voor wie hij zo'n belangrijke rol heeft vervuld.

Toen ik in 1982 solliciteerde naar een vacature aan het Anna van Rijn College (toen nog OSG de Randijk) was ik één van de 52 sollicitanten. In het sollicitatiegesprek vroeg men mij naar mijn standpunt t.a.v. de positie van het vak. Ik had mij de ideeën en argumenten van Maarten toen al eigen gemaakt en kon ze dan ook vol overtuiging voorleggen. De toenmalige rector zei me: daar zijn wij het als directie volledig mee eens. Zo denken wij er ook over! Terwijl iemand van de vaksectie mij na het gesprek het tekenlokaal nog even liet zien, kwam de rector al binnen om mij te laten weten dat ik was aangenomen. Ze waren er binnen 5 minuten uit. Maarten weet dat niet. Maar indirect heeft hij dus bijgedragen aan mijn aanname. Het is ook die school geweest en de steun van mijn collega's daar die het klimaat creëerden waarbinnen ik mij als docent tekenen ten volle kon ontplooien.

Enkele jaren later werd mij gevraagd toe te treden tot het bestuur van de NVTO en, voortvloeiend daaruit, ook tot het bestuur van de Stichting Maandblad. Een aanzienlijk deel van mijn bestuurlijke periode werkte ik met Maarten samen. Dat is altijd in volledige harmonie gegaan. Er is in al die jaren nooit een onvertogen woord gevallen. Niet tussen ons onderling en niet tussen Maarten en andere bestuursleden. Ik heb Maarten ervaren als een zeer kundig bestuurder met een grote eruditie op het vakgebied. Respect kreeg ik ook altijd van hem.

Het siert hem dat hij zich na zijn pensionering nog altijd sterk maakt voor de kwaliteit van de docenten op zijn vakgebied en ik kan me de frustratie en irritatie over de teloorgang daarvan goed voorstellen.

Dat wilde ik "even" kwijt (het is nog een heel epistel geworden). Het zou het bestuur sieren de importantie van Maarten in te zien en over de stijlkeuze heen te stappen.

Ik doe dus een dringend beroep op het bestuur af te zien van de ontrading.

Met vriendelijke groet,

Jos Hoogerhoud,

erelid (nog wel...)